

Waterdans

Ina Schroders-Zeeders

Waterdans

Een Terschellinger thriller

Schrijver: Ina Schroders-Zeeders
Coverontwerp: Arjen Bakker
ISBN: 9789403605180
© 2020 Ina Schroders-Zeeders

VOORWOORD

Augustus 2020

De afschuwelijke gebeurtenissen van bijna vijf jaar geleden, die sinds die tijd op verschillende manieren in de pers zijn terechtgekomen, hebben mij als serieus journalist doen inzien dat de betrokkenen zelf nauwelijks aan het woord zijn geweest, dat er bovendien veel verzwegen is over het verleden, hoewel dat verleden er wel degelijk toe doet, en dat er in de media veel is verdraaid.

Daarom heb ik, Adriaan van der Vaart, getracht via de eigen verhalen van de betrokkenen een reconstructie te maken. Veel dank ben ik aan allen verschuldigd die belangeloos aan mijn onderzoek wilden meewerken en daarbij bereid waren veel van hun privacy op te offeren.

(Dat zij nu achteraf mij willen aanklagen omdat ik hiermee in de publiciteit ben gekomen, dat mijn voormalige werkgever mij heeft ontslagen naar aanleiding van dit onderzoek, en dat mij een proces boven het hoofd hangt omdat ik mij zou hebben uitgegeven als medewerker van de Officier van Justitie is geheel onterecht en kan mij er niet van weerhouden dit relaas uit te geven in naam van de Waarheid!)

Waar men niet mee wilde werken, heb ik zelf het één en het ander aangevuld. Helaas was de politie niet voor commentaar bereikbaar. De Archeologische Dienst wil een verbod op dit werk, ik raad daarom een ieder aan dit terstond aan te schaffen voor het uit de handel wordt genomen. De noten in dit document zijn bedoeld om de Waarheid te ondersteunen.

A. v. d. V.

I AAN BOORD VAN DE VEERBOOT TUSSEN HARLINGEN EN TERSCHELLING

oktober 2015

Ze had het mes niet zien aankomen, haar belager niet gezien. De scheepsmotor maakte teveel lawaai. Maar opeens zag ze in haar make-upspiegel hoe het ding uit haar hals stak. Verbaasd staarde ze naar het bloed, dat alle kanten uitspoot, en toen pas voelde ze de pijn. Nu herkende ze het gezicht dat achter haar verscheen.

“Waarom...jij?” stamelde ze. Ze rochelde bloed. Ze greep naar haar hals. Alles begon te draaien, ze verloor langzaam maar zeker het bewustzijn. Heel vaag hoorde ze de wc-deur dichtvallen. Voetstappen stierven weg. Met haar bebloede hand deed ze nog een greep naar de deurkruk, voor ze levenloos ineen zeeg.

II HET VERHAAL VAN NIEUWENHUIJS, AMSTERDAM

eind september 2015

Hij wilde naar de receptiebalie van het hotel lopen, maar er kwam al iemand op hem af. Een gerant, of was het gewoon een ober of iemand van de beveiliging? Wist hij veel, hij kwam niet vaak in gelegenheden zoals deze.

Hij had volgens hemzelf zijn best gedaan, maar hij was vast niet chique genoeg gekleed en het interesseerde hem ook niet. Hij had lak aan mensen die hem dienden te dienen. Fluisterend, en naar zijn gevoel bijna angstig, vroeg de man achter de balie of hij een afspraak had.

“Ja, ik heb inderdaad een afspraak, met professor Jeltes. Om twee uur, maar ik heb me helaas verslapen. En het was nogal een eind rijden.” Hij grijnsde minachtend naar de afkeuring in het beroepsmatig geplooid gezicht. Hij genoot ervan dat hij die vent angst inboezemde. Mooi zo.

“Professor Jeltes.” De receptionist gluurde even naar de ouderwetse kast met sleuteltjes, en hij volgde zijn blik. Alleen die van kamer zestien hing op zijn plek.

“Dat klopt, ze zit al te wachten. Wilt u mij maar volgen?” De receptionist had de pas er in, hij kon hem slechts met moeite bijhouden.

In het geluidloze restaurant, met dik tapijt en wittig licht dat hij van buiten al had zien stralen, was slechts één tafeltje bezet. Kon niet missen, dat moest professor Jeltes zijn.

Ze waren met zijn tweeën, ontdekte hij nu: professor Marianne Jeltes, de vrouw van het Archeologisch Instituut die hem gebeld had, ze zag er trouwens uit als een verlopen heks vond hij, en een man.

“Dit is Meijer,” zei ze vrij onverschillig. “Hij is van Domeinen. Dit is Nieuwenhuijs.”

Nieuwenhuijs stak zijn hand uit en de ander leek te schrikken. Alweer een succesje. Wat een sukkel!

“Dus u bent meneer Nieuwenhuijs?” mompelde Meijer, een klein ventje dat gezien zijn gelige gelaatskleur jaren in archieven had gewerkt. Of hij had het aan zijn lever of zo, veronderstelde Nieuwenhuijs. Het mannetje keek schichtig om zich heen, zijn donkere kraaloojjes schoten heen en weer in zijn perkamenten gezicht. Net als de receptionist was hij volgens Nieuwenhuijs een onbeduidend kereltje. Een onderkruipsel.

Hij begon echt te genieten van dit reisje.

“U heeft de bezigheden toch wel bij u?” vroeg Meijer direct, nog voor Nieuwenhuijs goed en wel zat.

“Sorry,” zei hij grijnzend. “Ik heb de tas helaas thuis laten staan. En mijn aantekeningen heb ik ook niet bij me, maar ik kan u morgen alles natuurlijk toesturen.”

De kleine man verstrakte. Hij schoof zijn stoel achteruit.

“U verdoet mijn tijd.” Hij leek nu niet meer nerveus en ook niet meer geïmponeerd, daar was hij te verontwaardigd voor. Het mannetje van Domeinen stond op, knikte even stug naar professor Jeltens en dreunde weg.

“Jezus,” zei Nieuwenhuijs. “Doet hij altijd zo?” Het leek hem dat ze, nu ze onder elkaar waren, als wetenschappers onder elkaar zelfs, ze wel gewoon konden praten. Want hij had dan misschien geen officiële titel, maar hij had jaren gestudeerd. De professor ontdeed echter niet.

“Meneer Meijer heeft gelijk,” vond Jeltens. Het viel hem opeens op dat ze eigenlijk erg lelijk was, erger dan een heks. Ze deed hem denken aan types uit zijn jeugd, bemoeialen, wijsneuzen, allemaal wisten ze zo zeker dat hij niet deugde. Ze mocht zich professor noemen. Tjonge.

Ze was niet eens zo oud, hooguit vijftienveertig, maar haar neus was te dun, net als haar lippen, en ze had twee onderkinnen, terwijl ze verder helemaal niet dik was, eerder mager. Waar haar borsten hoorden te zitten, zat niets. Haar haar was al grijs en kort. Je zult er mee naar bed moeten, dacht hij griezelen.

“Ik wil alleen maar een vergunning. Een simpele vergunning.” Ze lachte minachtend. Hij voelde woede opkomen. Wat dachten ze wel, om hem zo dwars te zitten?

“Dat weet ik. Maar het gaat om beschermd natuurgebied. Er moet een gegronde reden zijn om daar, op die plek, de bodem om te ploegen. Ik had de vergunning al helemaal klaar, weet u,” ze wees op haar bruine aktentas, waar het fel begeerde document blijkbaar in zat, “maar nu blijkt dat er geen enkel bewijs is dat u echt iets ontdekt heeft, geef ik die natuurlijk niet af.”

“Verdorie, mens!” riep hij uit. “Kom ik daarvoor helemaal hiernaartoe?!”

“En uw toon staat me ook niet aan. Goedendag, meneer Nieuwenhuijs!” zei ze. “Ik ga.”

Blijkbaar was het onderhoud ten einde. Ze liep weg. Hij zag hoe ze bij de receptie haar sleutel ophaalde. Hij overwoog om

te blijven waar hij was, voor het geval ze zich bedacht, maar hij wist dat het geen enkele zin had. Dus stond hij op en verliet het restaurant.

Daar ging hij in zijn auto zitten en dacht na. Hij zag een man voorbij zwalken en herkende hem. Het was de schrijver Frits Alpha, op zijn retour, maar nog altijd welkom in de betere hotels. Alpha werd er tenminste niet uitgeknikkerd, ook al was hij in kennelijke staat. Nieuwenhuijs reed weg.

III MAARTENS VERHAAL, NAXOS, GRIEKENLAND

zomer 2011

“Maarten! Kom onmiddellijk uit die boom!” Ongerust keek mijn moeder toe hoe ik mijn benen steeds hoger afzette.

“Laat dat kind toch, Romana. Hij is al zeven. Je bent veel te beschermend.” De andere vrouw zat met een martini in de zon.

“Maar Famke, straks valt hij! Niet te hoog! Twee meter dan!” hoorde ik de ongeruste stem van mijn moeder nog roepen, voor zij en de andere volwassenen zich een paar minuten later lachend en kletsend met wijn en lekkere hapjes terugtrokken in de Venetiaanse villa om wat te rusten. Ze waren me vergeten.

Zodra het helemaal stil was, klom ik verder in de olijfboom, veel hoger dan de twee meter die mijn moeder me toestond. Halverwege de hoogste takken bleef ik zitten om bij te komen van de zinderende hitte en te luisteren naar de krekels. Het was twee uur in de middag en de lucht trilde. Hier vandaan kon ik over een verdorde vallei uitkijken, die zich uitstreckte tot de rotsen bij de woest razende inktblauwe zee, maar ik had meer belangstelling voor de villa.

Het huis dateerde uit de zestiende eeuw. Ik had vooral interesse in één bepaald raam van de villa dat niet door een van de verweerde helblauwe luiken was afgesloten. Dat was de slaapkamer van Lucia. Ik zag hoe twee lichamen zich in elkaar om kronkelden op het grote bed, twee naakte lijven. Het was fascinerend om te zien. Wat ze precies deden, was me echter niet duidelijk. Ik was er getuige van hoe twee magere handen een rode sjaal om de hals van Lucia bonden en die stevig aantrokken. Lucia lachte, ze vond het zeker leuk allemaal, schoot het door me heen. Leuker dan met mij op te trekken, terwijl dat toch haar taak was. Lucia was mee als mijn kindermisje, ze had het recht niet om me zo te negeren.

Ik bleef toekijken. Ik vergat bijna dat ik me vijf meter boven de grond bevond. Het gezicht van Lucia betrok en versteende opeens, kwam dat omdat ze me had gezien? Haar ogen bleven me aanstaren. Toen verloor ik mijn evenwicht en stortte naar beneden.